

15! DIVADELNÍ FLORA

FESTIVALOVÉ revue

PO 16. 5. 2011

CHVÁLA FETIŠI ANEB DO PRKÝNKA DUBOVÉHO

Cesty divadelní jsou nevýzpytatelné, jak ukazuje nejen Lucia Püssi. A tak Charlotta Öfverholm přijela už včera, místo dnes, kdežto Vosto5 až dnes, namísto minulým úvodníkem avizovaného včerejška. Bylo mi vyspíláno. A Mikulášek s Morávkem nepřijedou vůbec. Ale za to nemůžu.

Premiéra Charlottiny choreografie byla emotivní a interaktivní. Redakci Festivalových řevů poté přepadla tanečnice Karla Shacklock toužící po překladu recenze svého představení. Je to sympatický trend, kdy umělec sám žádá kritiku.

Rady divadelníkům udělil režisér končícího, kritikou milovaného Divadla Komedie Dušan D. Pařízek, jenž si olomoucké Spílání pochvaloval.

Vyspílaní, nicméně spokojení a dobře naladění diváci na jevišti s povděkem rozebrali rozsekanou dřevěnou konstrukci a odnesli si svůj kousek, s podpisem i bez, domů. Jednou, jednou až bude nejhůř, vytáhnou třísky, latky a fošny a vystaví sobě divadlo nové... Dnešek přeje pestrosti. Vedle reprízy Found & Lost nás čeká druhá inscenace Jana Mikuláška. Chmurné nálady makabrózního Macbetha poté zažene veselý elektro-pop z Polska, aby jej vyštírdala mystifikační terapie národního charakteru Operace: Levý hák. Poslední slovo mají stejnak dýdžejové v šapitó...

Martina Pavlunová

CHARLOTTA ÖFVERHOLM: BAVÍ MĚ VELKÉ I MALÉ AUTORSKÉ PROJEKTY

Premiéra projektu Found & Lost se za účasti švédské tanečnice a jeho choreografky Charlotty Öfverholm konala namísto pondělí už v neděli. V již téměř vylidněném divadelním sále jsem ji zastihla – byla na ní vidět únava, ale spokojenosť. V závěru rozhovoru vydala pokyn otevřít víno a běžela za ostatními oslavovat...

Gratuluji! Jak se cítíte po prvním uvedení?

Bože. Obyčejně vystupuji sama, takže pro mě to bylo jako

dívat se na své děti. To je dokonce víc stresující než stát na jevišti sama. Nebývám nervózní, když hraji, ale tohle bylo pro mě vážně náročné. Cítím, že jsme vytvořily něco opravdu silného.

Byla to vaše první spolupráce s tanečním duem VerTeDance. Jak začala?

Ony kontaktovaly mne, abychom něco udělaly. Já je vůbec neznala. Potkala jsem Markétu Faustovou z produkční skupiny VerTeDance na loňském ročníku

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 2 >>

pořadatel

spolupořadatel

hlavní partner

za podpory

hlavní mediální partner

festival se koná za finanční spoluúčasti Olomouckého kraje, statutárního města Olomouc a Ministerstva kultury ČR

ÚVODNIK

ROZHOOVOR

festivalu
a taky Jana (Jan Žurek,
dramaturg Divadelní Flory, pozn. red.),
který navrhl naši spolupráci – a já
souhlasila. Jsou to silné a krásné ženy.
Tančí daleko více, než hrají, tak jsem si
řekla, že je nechám víc hrát a zpívat.

Jak dlouho jste zkoušely?

Ve skutečnosti jsme měly velmi málo času. Napoprvé jsem v Praze strávila tři dny, pak na týden odjela, pak jsem se vrátila na deset dní a teď jsme ještě měly další tři dny. Takže dohromady šestnáct dní! Bylo to těžké, ale ráda tady pracují.

Nebyla to vaše první práce s českými tanečníky. Již dříve jste se setkala třeba s Viliamem Dočolomanským a jeho Farmou v jeskyni. Liší se něčím čeští umělci?

Ani ne. Taneční svět je mezinárodní a každý jsme jiný. Co bych ale ráda zmínila, je české publikum – je otevřené, navštěvuje divadla. To je alespoň můj dojem, že lidé chodí do divadel, což je skvělé a mám dojem, že stejně jako je otevřené hlediště, je i jeviště. To mám hodně ráda.

KDYŽ TO ČLOVĚK DĚLÁ NAPŮL, TAK JE TO BLÝ

Po prvním uvedení Found & Lost švédské choreografky Charlotty Öfverholm jsme krátce vyzpovídali tanečnice souboru VerTeDance – Veroniku Kotlíkovou a Terezu Ondrovou, zatímco se za námi v sále Divadla K3 chystaly šumivé nápoje na oslavu úspěšné (před)premiéry a syn jedné z protagonistek si hrál na jevišti s rekvizitami z představení.

Začnu obligátní otázkou. Jak probíhala spolupráce s Charlottou Öfverholm a jak dlouho jste na projektu pracovaly?

Veronika Kotlíková: Spolupráce se Charlottou Öfverholm byla skvělá. Charlotta je nesmírně profesionální, ví, co chce a co dělá. Různými prostředky se nás snaží hezky donutit, abychom dělaly po jejím. Pracovalo se hodně na

Právě jste mi vzala otázku – navštívila jste festival i Ioni. Jaké je podle vás zdejší festivalové publikum?

Vlastně nevím, protože festivaloví diváci nejsou jen místní, ale i jiní umělci, kteří sem přijeli. Je to jiné. Na festivaly jezdí zkušené publikum, takže jsou vlastně daleko více kritičtí. Právě teď je to pro mě těžké říct, tolík jsem se dnes koncentrovala! Takže kdo ví.

Máte zkušenosti jak s velkými tanečními soubory, tak i se sólovými autorskými projekty. Jak byste je porovnala a co případně preferujete?

Jsou to dvě úplně rozdílné věci a já miluji obě. Je skvělé být součástí velkého projektu stejně jako pracovat na mých soukromých projektech, kde se můžu soustředit jen sama na sebe, to je luxus. Musíte dělat úplně všechno, je to daleko víc práce. Ale jak říkám, užívám si obojí.

Co máte v plánu v blízké budoucnosti?

Mám mnoho práce ve Švédsku – se studenty i s jinými. Také budu v létě spolupracovat se švédskou televizí a plánuji nový vlastní projekt se svým souborem. Také cestuju s inscenací Pas de deux toi, kterou jsem tady Ioni poprvé uvedla. Od té doby se hodně změnila a teď s ní pojedeme do Jižní Ameriky.

Budete cestovat i s Found & Lost?

Ano, jedeme do Prahy a pak do Stockholmu.

Do jaké míry se při tvůrčím procesu necháváte ovlivnit svým životem, popřípadě svou momentální náladou?

Velmi čerpám ze života – každý den je jiný. Jsem na sebe velmi přísná. Například tento projekt, který jste dnes viděli, je velmi osobní a určitě se ještě v průběhu času změní.

Za rozhovor děkuje Iva Najd'Onovová

divadelních věcech i na pohybu. Dělaly jsme na tom celkově asi měsíc...

Tereza Ondrová: Tři týdny, s nějakými přestávkami, velmi intenzivně.

V choreografii Found & Lost má velmi výraznou úlohu hudba. Její výběr jste nějak ovlivňovaly?

T.O.: Vůbec. Charlotta byla na začátku

naprostě připravená, měla velmi jasno v tom, o čem to bude, jasný koncept, i hudbu, a tím pádem i práce velmi rychle odsejpala. Bavily jsme se o tématu, Charlotta věděla naprostě přesně, co chce, a my jsme se nechaly vést.

Jaký máte vztah ke sladkostem (pozn. ve Found & Lost hraje také košík plný

sladkostí, šlehačka?

T.O.: Mám ráda sladkosti. Mám ráda čokoládu, na které jsem závislá.

V.K.: Já mám taky ráda čokoládu, ale ostatní sladkosti úplně vždycky nemusím a po tomhle představení si hrozně ráda dám něco slaného, protože jsem přeslazená.

Jak vnímáte zapojování publika do inscenace?

T.O.: Když jsem v pozici diváka, tak to nemám moc ráda, pokud je to nějakou násilnou formou.

V.K.: Jako divák souhlasím s Terezou a jako performer je to fakt príma, takovýmhle způsobem moct někoho provokovat a mít to jakoby dovolené. Když to člověk dělá napůl, tak je to blbý. Takže to člověk musí dělat opravdu.

VerTeDance spojuje taneční projekty s pedagogickou činností. Jak dlouho se jí zabýváte?

T.O.: My jsme se s Veronikou potkaly před patnácti lety a už v té době jsme začaly učit děti a potom i dospělé. Když vzniklo v roce 2004 oficiálně VerTeDance, tak jsme v učení dětí intenzivněji pokračovaly. Otevřely jsme kurzy v Arše, na základě kurzů vznikla i představení, kdy se zapojily děti na scénu.

V.K.: Dělaly jsme tři představení s dětmi, z nichž jedno – Emigrantes – se nyní hraje. Děti rychle rostou, rychle se to mění. Pojímáme to v rodinném duchu, že na to můžou chodit dospělí i děti. Každý si z toho vezme to své.

T.O.: Zajímalo nás lidsky i umělecky, jak se to dá pojmut odlišně, jinak než takové to lehce infantilní představení pro děti. Tak jsme to zkusily jinak.

Zaujala vás výrazně za poslední rok nějaká inscenace at' už u nás, nebo v zahraničí?

V.K.: Na Tanci Praha mě vloni velmi zaujalo představení Alaina Platela pro Pinu Bausch – Out of Kontext. Ale Terku třeba zaujalo něco jiného... (smích)

T.O.: Nene, tohle mě taky zaujalo. Zanechalo to ve mně velmi silný otisk.

Často vystupujete v Olomouci, jaký vztah máte k městu?

T.O.: Já mám ráda tohle divadlo. Sice je to tu malíčký, ale je tu příjemná atmosféra, příjemný lidí. My tady máme i hodně kamarádů, takže máme k Olomouci přirozeně pozitivní vztah.

V.K.: Je to tady fakt krásný.

PAŘÍZEK: HÁZEJÍ NÁM KLACKY POD NOHY

Ředitel Divadla

Komedie

a režisér

inscenace

Spílání publiku

2010 Dušan

D. Pařízek

v rozhovoru

v klubu

Moravského

divadla Olomouc

hojně chválil kritický

úsudek Vojtěcha

Varyše. Dovolili jsme si

vybrat pár zásadních

informací stran vývoje Divadla

Komedie.

Posledně jsme se na tomto místě bavili před třemi lety, po Procesu na Floře 2008. Co se za tu dobu změnilo?

Myslím, že jsme se naučili spoustu nových věcí. Zjistili, že nemá smysl za každou cenu s politiky vyjednávat a natahovat jednání do nekonečna. Když vás nějaký politik poplácává po ramenou, stejně nakonec děláte stafáz straně, která připravuje komunální volby. To je zásadní poučení krizového vývoje posledních několika let. Není dobré hrát jejich hru a je lepší se vyjadřovat na jevišti zcela konkrétně. Po existenciálně laděných a metaforických inscenacích, v nichž jsme to neříkali tak zcela jasné, jsme začali být konkrétní. Je tady na Floře Vladimír Hulec, který říká, že se politizujeme, děláme více politiku na divadle. Myslím, že bych to nepodepsal. Sice jsme se jasně vyjadřovali k některým věcem, ale teď to není zabaleno do celofánu, je to konkrétní.

Spílání publiku jste nyní poprvé hráli mimo domovskou scénu Divadla Komedie. Ale možná by se to mělo hrát mimo domov především?

Máte a nemáte pravdu. Ta inscenace je věnována našemu divadlu a našemu publiku. Vidělo ji přes tři a půl tisíce lidí, zájem je obrovský a vyvíjí se to. Je to neobyčejně živý tvar, je to dané tématem, formou inscenace. Reagujeme na vklad našich hráčů, na jejich osobnosti, na situaci našeho divadla. Posouvá se to dál,

musí se to hrát v Komedii dvakrát třikrát do měsíce a je hezké, že někteří diváci tam chodí opakováně a reagují na to apelativním způsobem. Probíhají tam souboje mezi publikem a herci, přičemž samozřejmě mají herci výhodu. Ale někteří diváci už to prokoukli a snaží se nám házet klacky pod nohy a to mě baví. Takové setkání jako dnes v Olomouci mě neobyčejně inspiruje. Publikum reagovalo na reálie. Oslovili mě někteří relativně mladí diváci s radikálním názorem, že se to odehrává tady. Což vypovídá o publiku tohoto festivalu a o kladném přijetí složitých inscenacích tvarů. Možná by mělo Moravské divadlo pouvažovat o zařazení trochu složitějších inscenací.

Spílání publiku je vlastně klasika. Proč se to tak málo hraje u nás?

Na to znáte lepší odpověď vy, na to nebudu odpovídat. Myslím, že je chyba, že jsme Handkeho vybrali tak pozdě. Měli jsme to udělat už dávno. Měli jsme ho zařadit buď jako první inscenaci – jako manifest, nebo na konci – jako bilanci, resumé. Zvolili jsme druhou možnost. Autor si zaslouží, abychom se k němu během té krátké doby, co nám v Komedii ještě zbývá, vrátili. On je výjimečný v tom, že v šedesátých letech, kdy už se všechno blížilo k tomu velkému třesku, dokázal celou věc vystihnout a dát munici.

Za rozhovor děkuje
Vojtěch Varyš

LUCIA PIUSSI: STOKA BOLA ŠKOLOU ŽIVOTA

S excentrickou speváčkou Živých kvetov Luciou Piussi sme sa stretli krátko po večernom koncerte. Hned' potom, čo zasýtila hlad jedným z festivalových „headlinerov“, kuracou tortilou, sme sa porozprávali pri červenej lampičke na parkáne.

Ako si takto s odstupom času spomínaš na roky strávené v Divadle Stoka?

Uh, to bol taký šialený život, ale najlepší. My, čo sme Stoku prezíli intenzívne od A po Z, od začiatku v deväťdesiatych rokoch až do konca v roku 2006, sme žili taký intenzívny život. To nebolo iba hrať divadlo. V mojom prípade to bolo tiež umývať záchody, prepisovať skúšky, robiť koncerty, vybavovať účty s výpalníkmi. Bola to výchova do života.

Súvisí vznik Živých kvetov s Divadlom Stokou?

Ja som do Stoky prišla ako devätnásťročná. Po prvom predstavení som do toho hned' spadla. V tom čase som študovala scenáristiku na bratislavskej VŠMU, no čakala som od tejto školy trochu viac. Čakala som, že to bude zaujímavé. Nebolo. Tak som hľadala ďalej. V Stoke som cítila, že tam patrím a školu som od tých čias flákala. Zoznámila som sa tam napríklad so stálym členom Živých kvetov, Petrom Bálíkom, pri trhaní lístkov. Kapelu sme založili dva roky na to. Postupne sa skupina stala akousi súčasťou Stoky. Ked' vznikne taký zázrak, akým bola Stoka, tak to rozhodne nie je „kamenné“. Ľudia stále prúdia, viem dokonca o manželstvách, ktoré sa tam dali dokopy. Najlepším

výrazom je pre to „genius loci“. Všetci sme tam dokonca prakticky žili. Niekedy to bolo až šialené. Na Slovensku dokáže prežiť len niečo, čo je štátne. Toto bol práve akýsi experiment, či môže prežiť niečo nezávislé. Za Mečiara sa tam schádzali diskutovať všetci protislávni politici. Vtedy tam bolo tak „narvané“, že ani autá nemali kde parkovať.

Hrávaš vôbec ešte divadlo?

Nie, vôbec. Ja už mám dosť po tých rokoch. (smiech)

Cítis sa teraz ako hudobník?

Ja sa necítim dokonca ani ako hudobník. My sme ani neboli nejakí veľkí herci, kapela je zas istým spôsobom života.

V čom sa teda cítis?

V kapele sa ale cítim doma. Ďalej ešte pri písaní.

Čím sa teraz živíš?

Som na plný úvazok v jednom špeciálnom bratislavskom kníhkupectve Artfórum, kde písem čo-to o knihách a starám sa o klub tohto kníhkupectva. No a k tomu ešte Živé kvety,

Najnovšie si sa pustila i do písania románov. Ako sa zrodila Láska je sliepka?

Pozvoľna vznikla z písania jednej poviedky. Trochu sa to potom roziahlo. (smiech)

Chodíš ešte do divadla?

Mňa už vlastne kamenné divadlá prestali úplne zaujímať. Dá sa povedať, že už ich ani nesledujem. Klasické predstavenie v nich stojí na troch hercoch, ktorí t'a bavia, ostatní sú tam len do počtu. V našom divadle bol každý napol aj autorom. Tak je to teraz aj v Živých kvetoch. Je to o autenticite. Nemôže sa skrátka stať, že by mladú postavu hrala o dvadsať rokov staršia herečka.

Ako je to s porovnaním českej a slovenskej klubovej scény?

My sme sa v kapele museli zhodnúť na tom, že v Čechách je lepšia klubová scéna. Ak sa niečo podarí na Slovensku, tak je to úplný zázrak. V bežnom klubovom živote máme ale rozhodne lepšie skúsenosti v Čechách.

Čo si robila ked' si mala pätnásť?

Vtedy som bola veľká športovkyňa. Robila som moderný päťboj. Bolo to tiež obdobie, kedy som „objavila“ básne. Ked' máš pätnásť, tak objavíš básne, a ked' dvadsať, tak Stoku. (smiech)

Za rozhovor děkuje Dominika Široká

JAROSLAV HAŠEK JE VŮL

Šapitó Divadelnej Flory v sobotu večer rozprúdil Kabaret Hašek. Zbesilá postmodernistická podívána pražského A Studia Rubín priniesla do Olomouca kabaret, a to nie len o Haškovi. Po úspechu Kabaretu Blatný nadviazał skladateľ Miloš Orson Štědroň na líniu hudobno-divadelných inscenácií Kabarem Hašek s podtitulom „Opera o křečkovi“. Tentokrát si vzal na mušku ďalšieho českého klasika, bývalého kabaretného herca, Jaroslava Haška. Pre recenzentku hradiacu sa slovenskou národnosťou bola preto bizarná štúdia

tohto českého kultu zaujímavým „sústom“.

Za základnú dejovú kostru si Štědroň zvolil jednu zo stoviek Haškových poviedok, absurdnú Aféru s křečkem. Túto poviedkovú líniu neuveriteľne variuje, nebráni sa početným odbočkám, a čoby hudobník, ani „songom“ sprevádzaných živou kapelou. V spojení s mladým režisériom Janom Fricom divákom „ukuchtili“ šialenú kabaretnú šou, ktorá divákov neprestajne sýti špecifickým humorom. Postavu Haška pritom odhalujú v nečakanej komplexnosti a úprimnosti. Vrstvením jednotlivých presahov napokon vytvára ironický obrázok typického „češtva“, a tak z Haška vytvára priam národného hrdinu.

Postavičky otca a syna preberajú postupne všetky české „neduhy“. Na javisku tak pred divákm defilujú pečené klobásy zdobiace chlpatú hrud' pana Honzátka (Jiří Panzner), do oranžovej kombinézy nasúkany Honzátko ml.

(Lukáš Příkazký), nechýbajú vytiahnuté ponožky, socialistický kult Winnetou, ani l'udový šláger. A ešte pivo. Toho je na javisku skutočne neúrekom.

K spisovateľovi patrí rovnako neodmysliteľne ako k samotným Čechom. Inscenátori definitívne negujú socialistický zidealizovaný portrét „pana Jaroslávka“ (Tereza Nekudová) a navliekajú ho do chlpatého kostýmu obrovského škrečka.

Autorom sa však nie vždy podarilo udržať hladinu neošúchaného humoru a neskĺzať do zaručených estrádnych žartíkov, akými sú napríklad rapový „song“ alebo parodovaní Kluci v akci.

Najväčším nedostatom inscenácie je ale jej neprehľadnosť. Zámerne potlačená dejová línia sa napokon úplne topí v mori pesničiek, narážok a žartov, ktorých miera pochopiteľnosti je tiež kolísavá. Ani zverejnenie poviedky Aféra s křečkem v divadelnom programe inscenácie nepomôže nepripravenému divákovi s orientáciou v predstavení. To bol práve prípad slovenskej recenzentky, ktorej problematika Hašek do zhliadnutia predstavenia evokovalo viac iného veľkého Čecha. Toho hokejového.

Dominika Široká

RÁJ ZNOVU NALEZENÝ

Rád chodím na taneční divadlo, ale když dostanu zadání o ném také psát, vždycky zvažuju, jestli vůbec k danému představení najdu klíč. Abych nedopadl jako kolegyně z Taneční zóny a nepsal vágní shluk dojmů, či jak říká s roztomilostí sobě vlastní Markéta Faustová „takový ty obecný plky“. Charlotta Öfverholm, švédská performerka a tanečnice, chvalně známá z loňské Flory, se tentokrát spojila s pražskou skupinou VerTeDance, která je z minulých ročníků Flory rovněž známá. Večer se jmenuje Found & Lost, čili Nalezené a ztracené (ne naopak, což naznačuje možné „znovu ztracení (ráje) již nalezeného“). Dvojice tanečnic kromě obvyklých pohybů – za zvuků místy znepokojivé hudby – hojně obcovala s odpadky a pokrmy, atakovala diváky, vysmívala se jim a vytvářela tak vhodné podhoubí pro pozdější večerní Spílání

publiku. Po lehce bezkrevných titulech Nobody a Beyond konečně živá položka na taneční Floře. Agresívni, pracující s nechutností, ale i zábavné. A teď ten klíč: nejen závěrečná hudba doplňovaná industriálnimi i přírodními zvuky mě přesvědčila, že se tady vlastně mluví (tančí, hraje) o venkově. Ne nutně českém, i když i o tom, ale středoevropský venkov je obecně nechutný a smutný, málokdo zná něco depresivnějšího. O čem jiném než o venkově je celá depresivní maďarská kinematografie? Jistěže, o venkově. Osud lidí, kteří nemají kam a s kým, a už vůbec ne proč, tak jim zbývá averse, nechut a odpadky, ale jinak nic, je podáván s odzbrojujícím humorem. Nicméně samozřejmě platí, že to bylo, tak jako jiné produkce Charlotty Öfverholm, „burleskní a radikálně útočící na současný tanec“. Industriální zvuk kombinovaný s Johnnym Cashem s nechutí skoro středočeskou a výraznými kreacemi obou představitelek (Veronika Kotlíková,

Tereza Ondrová) byl světovou premiérou. Nabízí se ještě jedna repríza na Floře a pak v Praze. Neváhejte, toto je v českém tanci zcela výjimečné, byť po tom diváku není zcela lehce po těle a po duši.

Vojtěch Varyš

KOMEDIE, TĚŠIM, DLOUHÝ, STARÝ, NĚMECKÝ...

Handkeho mluvená komedie Spílání publiku se extrémním způsobem vymezuje vůči zásadám Brechtovského epického divadla, vůči dokumentárním a didaktickým divadelním postupům, vůči divadelní iluzi a veškerým divadelním konvencím. Základním a víceméně jediným tématem celé hry je přemýšlení nad divadlem, nad vztahem mezi aktéry a publikem, nad osobním vkladem každého zúčastněného do divadelního procesu. („Když říkáme MY, můžeme myslit i VÁS. Tato hra je předmluva k tomu, co budete dělat.“) Více než divadelní hrou je Spílání praktickou teorií, myšlenkovým vláknem a verbálním útokem na pasivitu divadelních konzumentů. Handke, mistr observátora, přesně popisuje veškeré činnosti, které divák v průběhu představení, před ním i po něm vykonává, zasměšňuje je, napadá. Útočí adresně na diváky, ale přitom zdůrazňuje, že činnosti na scéně, slova, pohyby, gesta jsou jen činnostmi na scéně, slovy, pohyby, gesty. Při závěrečné části, kdy je publikum sprchou impertinencí vyspíláno, Handke tematizuje německé dějiny z let 1933–1945 a spílání publiku se proměňuje ve spílání celé společnosti.

Skandál, který premiéra kusu ve Frankfurtu nad Mohanem v roce 1966 vyvolala, byl jeden z největších skandálů celého divadelního světa. Skandál, který se už nemůže opakovat. Skandál, jenž byl již dávno rozdýchán, nekonečně tematizován, analyzován, popsán, přepsán, zpětně odskandálněn a zadorován. Uvedete-li v dnešní době Spílání, bude publikum nadšeně očekávat spílání a to je přece škoda! Anebo je právě tento fakt skandální?

Režisér Dušan D. Pařízek použil Handkeho pouze jako textový materiál k tomu, aby nechal herce před diváky zpochybňovat jistoty, na které jsou v divadle obecně i v Komedií konkrétně zvyklí. Jejich Spílání 2010 je šílená jízda plná citací vlastních odehraných představení a hereckých výkonů, často používaných a osvědčených gest, replik, vnitřních vztahů i osobních problémů, vzájemného pošťuchování („Proč každý slovo ilustruješ?“). Herci Finger, Majer, Míčová a Pechlát čerpají ze společné divadelní minulosti, z níž ždímají spousty spontánní komiky. Aktualizovaný Handkeho text kombinují s množstvím improvizací, které si pohrávají s jeho formou. Improvizované pasáže jsou však střídány obrazy (neobrazy, neboť „Zde se nejedná, zde se nepředvádí žádné obrazy...“), které podléhají silné stylizaci s přesným timingem a dokonale

sladěným temporytem, založené na minimalismu a geometričnosti. Častým prvkem inscenace i textu samotného je repetice, negace výroků i činů, popírání popíraného, znejistěvání a hráne zcizování. Herci glosují s uštěpačným nadhledem a elegancí, urázejí a analyzují publikum a sebe navzájem i celý divadelní proces se zuřivou radostí, ale i hráným smutkem, omluvným ostychem či zprvu vážným společensko-politickým podtónem.

Závěrečné zběsilé chrلنí nelichotivostí, ze kterých si každý divák zaručeně vybere svůj přídomek, je zakončeno přání dobré noci a demoliční páry s pivem, klobásami a motorovou pilou. Všichni jsou přizváni. Spílání publiku 2010 není urážkou diváckého majestátu, je to léčba divadla divadlem. Neléčba divadla nedivadlem. Neléčba nedivadla divadlem. Léčba nedivadla nedivadlem...

(A tahle recenze-nerecenze, měla-li by mít co říci, řekla by to. A tahle recenze-nerecenze neměla-li by mít co říci, neřekla by to. A vy, čtenáři-nečtenáři, diváci-nediváci, stejně patříte domů. Takže šup!)

Dominika Šindelková

AJ TAK SME STÁLE PUNKERI

Žánrově by vlastně sedělo „rockeri“, ale to už by moc evokovalo Paľo Haberu a jeho Team, čímž bych Živé kvety urážel. Navíc zápal pro věc a hudbu zvlášť v případě této slovenské kapely připomínal spíš punkové zanícení než rockové tvrd'áctví, byť hudebně šlo skutečně o bigbít. Po elektronických hudebních projektech z Polska a Maďarska tak dal třetí večer festivalu šanci starému známému zvuku elektrické kytary a procítěnému zpěvu. A sklidil úspěch.

Živé kvety pocházejí z Bratislavы a s přestávkami hrají už od roku 1994. Za sedmnáct let se v nich vystřídala desítka muzikantů. Od nepříliš štastných období a nahrávek se ale kapela posunula k současně stabilní sestavě, s níž za poslední čtyři roky vydala tři desky. Žánrově se kapela už od počátků pohybuje mezi garážovým rockem s přesahy k folkovému písničkářství i punkové naštvanosti. Svou energii Živé kvety předvedly i při včerejším koncertě na nádvoří Konviktu, na němž představily výběr ze všech svých alb a hitů. Klasickému bigbítovému složení dominuje zpěvačka a ústřední postava

skupiny Lucia Piussi, jíž při skládání hudby i koncertech dlouhodobě sekunduje kytarista Peter Bálík. Spolu s Agnes hrající na bicí, Jurajem na baskytaru a Jakubem střídajícím druhou kytaru a klávesy nenápadná pětice nastartovala publikum hned ze začátku hitem Svetlo z Ioni vydaného alba Spúšť. Osvědčených písní se skupina držela i potom. Přišlo na Slobodu, Unaveného z boja i Hranice či Chcem Ča. Kromě provokativních a angažovaných textů Piussi dokazovala a dokazuje vícevrstvenatost své osobnosti, která je příznačná i pro její kapelu, také mimo hudební svět. Spojitost s alternativní divadelní scénou Stoka či její nedávno vydaná kniha Láska je sliepka budíž důkazem. Na podiu se dnes chovala stejně bezprostředně jako ve svých uměleckých výpovědích. Živé kvety jsem na živo viděl poprvé. Punkovým vybuřováním

ve slovenštině mi připomínaly společný projekt Doroty Nvotové a Whiskyho ze Slobodnej Európy Overground, folkově umírněnějšími a melodickými skladbami zase Lou Reeda v sukňích. Nejvíce mě ale bavila možnost vnímat jejich vystoupení na více úrovních. Živé kvety totiž nabídlý nejen přímočarou radost z nevázанého rock'n'rollového křepčení, ale i mnohoznačné a promyšlené texty, nad nimiž nezbývalo kvůli jejich nepokrytecké pravdivosti nic než žasnout.

Petr Vlasák

OPRAVA

V minulém čísle byl za autora scénografie ke Korespondenci V+W mylně označen Marek Cpin, který k této inscenaci vytvořil kostýmy. Scénu navrhl Svatopluk Sládeček.

DNEŠ

PROGRAM

PO 16. 5.

17:00 Konvikt / Divadlo K3
Charlotta Öfverholm
FOUND & LOST
VerTeDance

18:30 Konvikt / filmový sál
MARYŠA
r. J. Rovenský, 1935

19:00 Moravské divadlo
William Shakespeare
MACBETH
Divadlo v Dlouhé

21:30 Konvikt / nádvoří / koncert
KAMP!

22:15 Konvikt / šapitó
OPERACE: LEVÝ HÁK

23:00 Konvikt / šapitó
DJ Myslivec & DJ Fuzzy
Osbourne

ÚT 17. 5.

16:00 Konvikt / filmový sál
BÍLÁ NEMOC
r. H. Haas, 1937

18:00 Moravské divadlo
Michail Bulgakov
MAESTRO A MARKÉTKA
Divadlo Husa na provázku

20:00 Konvikt / Divadlo K3
Egon Tobiáš
NOD QUIJOTE
Studio Damúza

21:45 Konvikt / šapitó
STAND'ARTNÍ KABARET
Divadlo Vosto5

23:00 Konvikt / šapitó
Sky To Speak

Bílá nemoc

16:00 / Konvikt / filmový sál

Pod hrozbou silícího vlivu nacismu v sousedním Německu a radikální politické expanze vytvořil literát Karel Čapek a po něm i scénárista a režisér filmové adaptace Hugo Haas aktuální drama, předbíhající dobovým událostem. Antimilitantní povahou postavy doktora Galéna vybízí ke světovému míru, zachování humanity a demokracie. Na druhé straně stojí vojenská velmoc, která prosazuje válku. Zákeřná Bílá nemoc ale maže rozdíl mezi chudákem a generálem.
-df-

ÚT
17. 5.

zavřuje svou autorskou trilogii. Ve své alternativní tvorbě sledují linii velkých postav evropské literatury a staví je do konfrontace se zásadními uměleckými tématy. Předchozí projekt Hamlet part 2 zjišťoval možnosti textu a pohybu.

Pessoův Faust v inscenaci Neúplný sen se zabýval tématem divadla jako takovým. Poslední kus konfrontuje výtvarné umění. Vizuální stránka představení je inspirována cyklem grafických listů na téma Don Quijote básníka a grafika Bohuslava Reynka.

-df-

Stand'artní kabaret

21:45 / Konvikt / nádvoří

Ondar, Petar, Tomina, Jura a Kurt. Maximální improvizační standard. Nic víc, nic míň! Po pondělním představení Operace: Levý hák bude zítra večer patřit šapitó na parkánu Konviku opět pražské divadelní skupině Vosto5. V úterý se však bude správná pětka oddávat improvizacním hrátkám způsobem olomouckému publiku důvěrně známým, například z minulých ročníků Divadelní Flory či Týdne improvizace. Jejich vystoupení by tedy nemělo postrádat tradiční smysl pro nadsázkou, satirický ostrovtip či parodování sama sebe. To vše s láskou a písni na rtech. Protože „svět tak, jak ho známe dnes, již končí, končí...“

-rene-

Maestro a Markétka

18:00 / Moravské divadlo

Inscenácia Vladimíra Morávka Maestro a Markétka priniesla na javisko brnenského Divadla Husa na provázku adaptáciu rovnomenného románu Michaela Bulgakova. Spracovaním tohto popredného literárneho diela dvadsiateho storočia režisér nadviazal na svoj cyklus Sto roků kobry dotykajúcich sa tvorby Fjodora Michajloviča Dostoevského. Fantastická predloha inscenácie pojednávajúca o diabolskej návšteve Moskvy, Pilátovom súde nad Ježišom Kristom a neobyčajnej láske Majstra a Markétky vytvára znepokojujúcu koláž imaginatívnych obrazov, temných výkrikov a snových vízii. Špecifická atmosféra inscenácie reflektuje otázku prítomnosti Boha v dnešnom svete, bezvýhradnú, spasiteľskú lásku až za hrob, či magickú moc splnu. Vladimír Morávek sa tak opäť vracia k tématam, ktoré ho fascinujú až k posadnutosti.
-doširoka-

NoD Quijote

20:00 / Konvikt / Divadlo K3

V projektu vycházejícím z nejslavnějšího díla španělského spisovatele Miquela de Cervantese Don Quijote de la Mancha inscenační tým Nebeský–Prachař–Fajt

ANOTACE

ÚT
17. 5.

Další reflexe z Divadelní Flory čtete online na stránkách: www.divadelniflora.cz | www.divabaze.cz | www.rozrazilonline.cz | www.divadelni-noviny.cz

šéfredaktorka: Martina Pavlunová, **redakce:** Iva Najd'onovová, Dominika Šindelková, Dominika Široká, Marek Johan, Vojtěch Varyš, Petr Vlasák, Martin Zavadil, **korektury:** Veronika Zýková, **komiks:** Blanka Švédová, **foto:** Jiří Doležel, Lukáš Horký a archiv DF, **sazba:** Zdeněk Vévoda.

e-mail: diflora11@gmail.com | **tisk:** Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel.: 972 741 204, e-mail: tiskarna@zc.cd.cz